

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der er meget, der tyder på, at hverken hr. Per Stig Møller eller fru Charlotte Antonsen er helt ajour med erhvervslivets holdning til de penge, som vi her snakker om, nemlig lønmodtagerpenge.

Det er faktisk regeringens og den almindelige, brede befolknings indtryk, at virksomhederne er mindst lige så glade for den kapital, de kan få fra ATP-fonden og LD-fonden. Og de, som er aktionærer i de to fonde, er oven i købet lige så glade, for det viser sig faktisk, at der er en overordentlig god forrentningsprocent af både LD-penge og ATP-penge. Dette fjendebillede er jo altid meget klart og præcist formuleret af fru Charlotte Antonsen – man kommer i hvert fald helt ajour med, hvem der er for, og hvem der er imod, og jeg synes sådan set, det er lige slemt at være beton*socialist* som at være beton*liberalist*. Regeringen og regeringspartierne befinder sig faktisk i den virkelige verden, hvor man forholder sig fornuftigt til tingene, og fabler ikke om – undskyld, jeg siger det på den måde – fondssocialisme eller fondsliberalisme. Det er jo ikke almindelige danske ord. Det er det måske i ungdomsorganisationerne og den slags steder, og det var det for mange år siden, men det er det jo ikke mere. Men det er jo altid rart at få poleret sit fjendebillede, og det får man altid, når fru Charlotte Antonsen er på talerstolen.

Igen vil jeg sige, at der faktisk er tale om ganske fornuftige investeringer, og at der ikke på nogen måde er tale om – det kan man selvfølgelig altid diskutere, om der burde være – at disse investeringer i det danske erhvervsliv på nogen måde er styrende i forhold til virksomhedernes udvikling; det er kapital på samme måde som al mulig anden kapital.

Fru Charlotte Antonsen spurgte, om der er kapitalmangel. Det kan man sådan set ikke sige at der er, for bankerne er efterhånden ved at blive mere risikovillige. Men det er jo altid et spørgsmål om, hvad kapitalen koster, om det er dyr kapital, man får i en virksomhed, eller det er mindre dyr kapital; det er jo altid et spørgsmål om udbud og efterspørgsel. Men jeg vil da medgive, at lige nu ser det ikke ud, som om der er kapitalmangel som sådan.

Hr. Per Stig Møller mente vist nok, at det ikke gjorde så meget, at man solgte ud af aktierne. Jeg er ikke sikker på, at det danske er-

hvervsliv, som har aktier på markedet, ville synes, det var en god idé at kaste et meget stort udbud af aktier ud på markedet, for det ville under alle omstændigheder påvirke markedet i negativ retning. Så heller ikke her tror jeg der er helt ajourføring med, hvad erhvervslivets opfattelse som helhed er – nu tænker jeg ikke kun på hovedorganisationerne, vil jeg sige – med hensyn til disse penge.

Jeg vil godt takke fru Lilli Gyldenkilde meget varmt – det fik jeg jo ikke gjort før, så det vil jeg så godt gøre nu – og sige, at jeg tror, det er rigtigt – det har andre også været inde på – at vi kigger på, hvad det er for en demokratisering, vi kan løse op for i forhold til disse fonde. Det er jo også baggrunden for, at der er blevet nedsat et udvalg. Udvalget har måske nok en lidt formel sammensætning lige nu, men det betyder jo ikke, at man ikke kan lade sig inspirere osv. Det er nedsat af regeringen, skal jeg lige sige. Det fremgår måske ikke så præcist af lovforslaget – det vil jeg godt medgive – men det er nedsat af regeringen. Men det betyder ikke, at vi ikke skal prøve at slå antennerne ud og få bidraget med så megen både ligestilling og kreativitet som muligt – det hænger jo i virkeligheden i nogen grad sammen – i det udvalg.

I den forbindelse vil jeg også sige, at jeg er enig i fru Lilli Gyldenkildes opfattelse af, hvordan de styrende organer i LD og ATP er, og medgive, at der er en mangel på kvinder. Det er jeg sådan set også selv meget optaget af, og derfor har jeg også afvist umiddelbart at godtage de indstillinger, der ligger på mit bord både fra lønmodtagerside og fra arbejdsgiverside, for de afspejler altså ikke det samme ønske, som vi har her i Folketinget om en bedre kønsfordeling i disse fonde, og der står et par pladser tomme af samme grund.

Til hr. Poul Nødgaard, som taler om socialdemokratiske kasketter – hvordan det kommer ind i denne sammenhæng, fortoner sig lidt i tågen, men det kan være min fejl – vil jeg sige: Forskellen på, hvordan man håndterer de mange kasketter, kan jo tydeligt ses deraf, at vi i Socialdemokratiet faktisk gør noget ved det, når folk har for mange kasketter på. Hvis man nu gjorde det samme i forbindelse med de ganske få håndfulde af mennesker, der i virkeligheden styrer det danske erhvervsliv og den danske kapital- og pengeverden, så ville der jo